

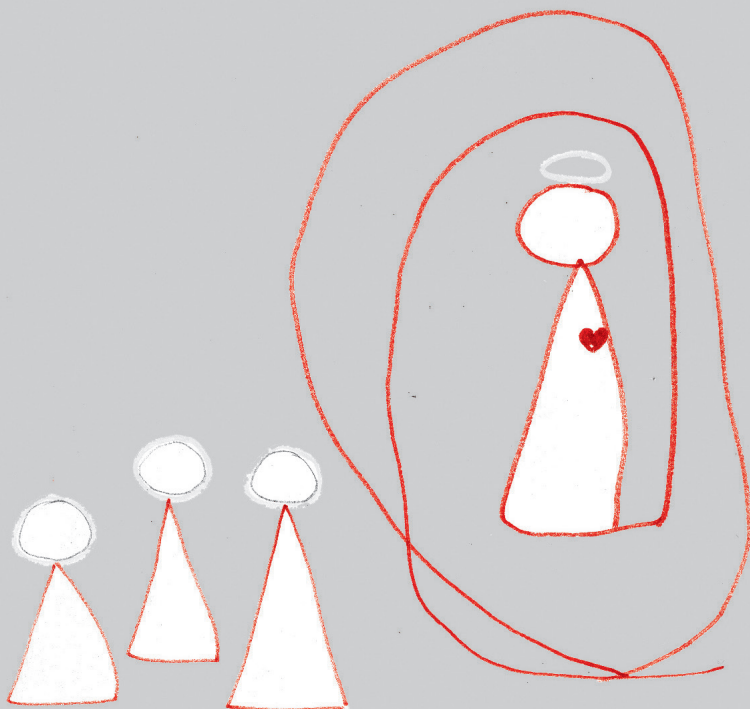

Jūnijs 2018

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

LABAIS GANS

“Līdz šim jūs neko manā vārdā neesat lūguši. Lūdziet, un jūs saņemsiet, tā ka jūsu prieks būs piepildīts.” (J 16, 24)

DIEVA VALSTĪBA KĀ MEDUS, VĪNS UN PIENS

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm! Pēdējo reizi pārdomājām par Jēzus Kristus, Dieva Dēla, misiju, kuras mērķis ir pārliecināt, ka tiešām Debesvalstība ir tuvu (sal.: Mt 3,2; 14,17; 10,6 utt.)! To atklāj Jēzus dzīve, bet sevišķi zīmes: eksorcismi, dziedināšanas, dažādi brīnumi, starp tiem – Viņa augšāmcelšanās no miroņiem.

Te sākas arī Rožukroņa noslēpuma otrās daļas apcere, jo Jēzus sludināja Dieva Valstību, bet caur to aicināja atgriezties, tas ir, redzot Dieva tuvumu, atstāt iepriekšējo (bezdievīgo) dzīves veidu un sākt: 1) ticēt Dieva apsoliņumiem, 2) dzi-

vot saskaņā ar dzīvību un svētību nesošiem Dieva Baušļiem un 3) censties sekot Jēzus Kristus, kurā atklājas visa patiesība par cilvēka dzīves jēgu. Jēzus piedāvājums bija jaunums un milzīgs izaicinājums tiem, kuri gribēja apmierināties ar pieticību, kad tiek pildīti kādi rituāli un sūkumi, tomēr pazaudēta ticības sirds. Lūkasa Eviņģēlija 18. nodaļas 9.-14. pantā Jēzus norāda uz farizeju un kādu nabaga grēcinieku. Farizeji tolaik bija reliģiska brālība, veidota no Rakstu zinātniekiem, mācītājiem un priesteriem. Tās mērķis bija brālības locekļus, kas Kristus laikā bija apmēram seši tūkstoši, uzturēt uzticībā un dedzībā Dieva Baušļiem. Fragmentā skaidri redzams, ka „dedzīgā” farizeja ticības dzīves centrā bija Baušļu pildīšana, bet pēc būtības viņš pats veidoja sevi par centru, domājot, ka sīku bauslību pildīšana, kas atkarīga no viņa, ir tas, kas Dievam patīk. Tomēr Jēzus skaidroja, ka Dievam patīkama nostāja ir tad, ja ticības dzīves centrā

ir Dievs un dzīvas attiecības ar Viņu!

Līdz ar to Jēzus mācība nevarēja neizsaukt konfliktu ar tiem, kuri mēģināja Dieva mīlestības jūru, „*dzelmi, kura sauc dzelmes*” (sal. Ps. 42, 8), „*upi, kurai cilvēks pats nevar cauri izbrist*” (sal. Ez 47, 5), padarīt tikai par peļķi. Nav izbrina par Dieva Dēla bargajiem vārdiem, kas konflikta virsotnē minēti Mateja Eviņģēlija 23. nodaļā: „*Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jūs dodat desmito daļu no mētrām, dillēm un ķimenēm, bet neievērojat svarīgāko bauslību: taisnību, žēlsirdību un ticību. Šo jums vajadzēja darīt un to neatstāt. Jūs, aklie vadoņi, kas*

odus izkāšat, bet kamieļus aprijat!” (Mt 23, 23-24)

Arī citā Dieva Svaiditajā mācībā (Mt 15, 1-9) atrodams līdzīgs spriedums: „*Jūs apējat Dieva bausli savu ieražu dēļ*” (Mt 15,6) un Isaja grāmatā: „*Šī tauta godina mani ar lūpām, bet viņu sirdis ir tālu no manis. Bez pamata viņi mani godina, jo tie sludina cilvēku mācības un likumus.*” (Mt 18,8-9)

Jēzus sludinātās Debesvalstības mērķis nebija izraisīt Dieva tautā nemieru un konfliktus, bet atbrīvot cilvēku no lāmātām, cilpām, kuras viņš pats sev sataisījis, un atklāt isto Patiesību (par Dievu un cilvēku), kura klūtu par vienīgo Ceļu, kas ved pie Mūžīgas dzīves (sal. J 14, 6). To ieraudzīt, palīdz Jēzus komentārs: „*Jūs pētāt Rakstus, jo jūs domājat, ka tajos ir mūžīgā dzīvība; un tie ir, kas liecina par mani. Bet jūs negribat nākt pie manis, lai iegūtu dzīvību.*” (J 5, 39-40). Dzirdot par Dieva Valstības tuvumu, cilvēka sirds

var atpazīt, ka Jēzus mācība nav cilvēku mācība (sal.: Mt 7, 9; Mk 1, 22), bet Labā Gana mīlestības izpausme, jo Viņš „nācis, lai mums būtu dzīvība un lai tā būtu pārpilnībā” (sal. J 10, 10)!

Debesvalstības sludināšanas priekšā mūsu sirds dzird un saprot šo vēstījumu, un nevar palikt tāda kā līdz šim. Redzot Jēzus Kristus zīmes, it sevišķi ciešanu un nāves upuri kopā ar augšāmcelšanās spozžu, baudot to izpausmes Baznīcas dzīvē, katrs ticīgais centīsies „nelikt jaunas drānas ielāpu uz vecām drēbēm” (jo šīs drēbes izplīsīs, un plīsums būs vēl lielāks), bet Dieva Mīlestības „jauno vīnu liet jaunus sirds maisos” (sal. Mt 9, 17).

Noslēdzot katehēzi, būtu labi ieraudzīt, kas notiek, ja cilvēks pārstāj sevi veidot pēc farizeju attēla un līdzības, vairs nespēlē taisno, bet cenšas sekot Mācītājam no Nācaretes. Kāds sirds prieks un jaunas dzīves kvalitāte sākas tiem, kas pieceļas no saviem sasildītajiem dzīves sēdekļiem. Labs piemērs tam ir vecāis Nikodems (viens no farizejiem!), kurš, dzirdot par Dieva valstību (sal. J 3, 1-10), „pie-dzima no jauna” un pieauga, lai publiski aizstāvētu Patiesību (sal. J 7, 50) un no Jēzus Upura mācītu smelt ticību mūžīgajai dzīvei (sal. J 19, 39). Cits piemērs ir Bar-tīmejs, Timeja dēls, neredzīgs, pie kura atnāca Ceļš un tādēļ viņš vairs „nesēdēja

ceļmalā un neubagoja” (sal. Mk 10,46), jo, pateicoties Patiesībai, „kluva redzīgs un, Dievu godinādams, sekoja Jēzum” (Lk 18, 43). Viņa dēļ arī pārējie „visa tauta, to redzēdama, godināja Dievu” (turpat).

Par citiem atgriešanās piemēriem varam apcerēt savas lūgšanās, lasot Dieva Vārdu, piemēram: par Zaheju (Lk 19, 1-10), Pēteri (Lk 22, 55-62 kopā ar J 21, 1-19), grēcīgu sievieti (Lk 7, 36-50), simtnieku (Mt 8, 5-13), slimu sievieti (Lk 8, 43-48) vai Mariju Magdalēnu (Mk 16,9 + Lk 8, 1-3 kopā ar J 20, 11-18).

Noslēdzot pārdomas par Rožukroņa Gaismas daļas trešo noslēpumu, vēlos mūs sūtīt pie teksta no Vecās Derības (Dziesmu dziesma 5, 1). Tas var pārliecināt, ka **pēc atgriešanās pie Dieva Mīlestības vīna, kurš ir labs kā medus, Debesu Tēvs katru dvēseli padara par laimīgu un ļauj, ka no tās pārpilnības var smelt visa Baznīca:** „*Es esmu ienācis, mana māsa, mana mīļā līgava, savā dārzā; es plūcu savas mirres un savu balzamu, es ēdu zeltaino medu no savas medus kāres un tās šūnām, es dzeru savu vīnu līdz ar pienu. Ēdiet, mani mīļie, un dzeriet, mani draugi, priecājieties mīlestībā un noreibstiet lab-sajūtā.*”

Priesteris
Pāvils Kamola

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola

*...lielas lietusgāzes švīkoņa
ir dzirdama.*

(1 Kēn 18,41)

*Manu domu burkā
– pateicību un ilgu mākoņi.
Tavu vārdu vējš
nevarēja tiem pieskarties.*

*Pelēkas šalkoņas slepenībā
es paaicināju tavas saliktās rokas.
Ja tās būs stipras kā Simsons,
spēs piesaukt lielo Bronzas Lietu.*

*Pēc tam septiņas reizes
es lasīšu ar tevi Dziesmu.
Būsi apreibusī kā Jānis
un mēs dejosim Šķirsta priekšā
līdz mūžībai.*

MĪLESTĪBAS JŪTAS UZ TĒVZEMI

Izdevuma „Kalnā” maija numurā publicējam priestera **Rinalda Broka** uzrunu mūsu baznīcā 4. maijā. Uzrunā priesteris minēja veidu, kā uzmodināt mīlestības jūtas uz Tēvzemi. Pirmkārt, svarīgi attīstīt savu personību, otrkārt, – rūpēties par ģimeni.

Kā trešo punktu Rinalds Broks minēja rūpes par tautas vēstures mantojumu: – Mums jāglabā savas tautas piemiņa, jo tauta, kas zaudē atmiņu par pagātni, zaudē arī dzīvību. Jānis Pāvils II bieži atgādināja: „Tauta bez vēstures, bez pagātnes, drīz vien kļūst par tautu bez savas zemes, bez savām mājām, bez nākotnes.”

Ceturtkārt, svarīgas rūpes par kristīgās ticības mantojumu. Mēs dzīvojam laikā, kurā padziļinās garīgs tukšums, vientulība, depresija un nevēlēšanās dzīvot. Problēma ir cilvēka pašpateiktībā, jo viņš sevi nolīcis Dieva vietā. Mūsdienu sekularizētā pasaulē daudzi ir pazaudējuši saikni ar Dievu, kas ir tik būtiska ikvienam, jo tur, kur pazūd Dievs, pazūd arī cilvēka cieņa un vērtība. Ja transcendentālā dimensija tiek atmesta, sabiedrība neizbēgami kļūst garīgi nabadzīgāka. Tādēļ nepadosimies kārdinājumam, ka cilvēks var īstenot sevi bez Dieva.

Baznīca dāvāja Latvijai Kristu un Evaņģēliju un tas ir pamats, uz kura varam balstīt dzīvi. Šai sakarā pāvests Francisks saka zīmīgus vārdus: „Ticību nedrīkst ielēgt vēstures arhīvos, jo tad tā zaudētu savu spēku un skaistumu. Ticība nepieder tikai pagātnē. Tā rodas aizvien no jauna, pateicoties dzīvajai saskarsmei ar Jēzu un Viņa žēlsirdības pieredzi, kas izgaismo visas mūsu dzīves situācijas. Mēs esam aicināti katru dienu no jauna satikties ar Kungu.”

Piektkārt, līdzatbildība un darbošanās

sabiedrības labā. Ikvienam pilsonim ir pienākums lojāli sadarboties ar valsts iestādēm un ar patiesību, tiesiskumu, brīvību un solidaritāti sekmēt kopējo labumu. Šī sadarbība ietver mīlestību pret tēvzemi un kalpošanu tai, tiesības un pienākumu piedalīties vēlēšanās, maksāt nodokļus, aizstāvēt savu valsti, kā arī tiesības izteikt konstruktīvu kritiku. Saskaņā ar Kristus mācību valsts ir paredzēta cilvēkam, nevis cilvēks – valstij (sal. Mk 2, 27).

Svētās Terēzes no Lizjē piemērs aicina iet pa garīgās bērnības taku, nelaist garām iespēju pateikt laipnu vārdu, uzsmaidīt, veikt nelielu žestu, kas veicina mieru un draudzību.

Mīlestībai, kas ir savstarpējas uzmanības žestu pilna, ir arī sabiedriska un politiska nozīme, un tā parādās visos centienos veidot labāku pasauli. Mīlestība pret sabiedrību un darbs kopējam labumam ir īpašs žēlsirdības veids, kas izpaužas ne tikai attiecībās starp indivīdiem, bet arī makroattiecībās – sabiedriskos, ekonomiskos un politiskos kopsakaros. Tāpēc Baznīca pasaulei piedāvā „mīlestības civilizācijas” ideālu. Mīlestība pret sabiedrību ir patiesas attīstības stūrakmens: lai sabiedrība kļūtu cilvēcīgāka, cilvēka cienīgāka, no jauna jāatgriežas mīlestības nozīmei sabiedriskajā dzīvē – politikajā, ekonomiskajā un kultūras dzīvē –, darot to par svarīgāko, vienmēr piemērojamo jebkuras rīcības normu.

Priesteris Broks aicināja pateikties Dievam par neatkarības, brīvības un ticības dāvanu: – Lūgšim Dievu par mūsu tautas un tēvzemes labāku nākotni. Un neaizmirsīsim, ka nākotne iesākas nevis rīt, bet šodien.

PROCESIJA MADONAS IELĀS

Kristus Miesas un Asiņu svētki ir brīdis, kad katoļticīgie dodas procesijā pa pilsētas ielām, lai pielūgtu Jēzu un apcerētu Viņa klātbūtni Vissvētākajā Sakramentā. Tā nav demonstrācija, bet visas Baznīcas kopēja, dižena lūgšana, kurā vienojas daudzie ļaudis, kas sanākuši kopā lūgties un

ieaicināt Jēzu savā ikdienā. Procesija mēro ceļu gar cilvēku dzīvesvietām, darbvietām un atpūtas vietām. Dieva klātbūtni skaistajos svētkos 3. jūnijā Madonas draudze uzsvēra itin visā.

**Redakcija,
Elīzas Elsiņas foto**

BAZNĪCU NAKTS MŪSU DRAUDZĒ

1. jūnijā notika kultūras notikums „Baznīcu nakts”. Durvis interesentiem vēra 170 baznīcas visā Latvijā. Mūsu draudze aktivitātē piedalījās otro reizi. Lūk, dažas atsauksmes!

Aivars Zariņš: – Latvijā Baznīcu nakts kļuvis arvien nozīmīgāks notikums. Mūsu draudze tam nopietni gatavojās, un tika uzaicināts arī jauktais koris „Madona”, kas pasākumā piedalījās pērn. Koris bija sagatavojis vairākas garīgās dziesmas.

Pasākums iekļāvās Latvijas simtgades aktivitāšu sērijā un izvērtās visnotaļ patriotisks. Baznīcu nakti ar garīgo dziesmu repertuāru kuplināja etnogrāfisko kokļu ansamblis, kurā piedalījās priesteris Pāvils. Priesteris vadīja arī ukuleļu spēlētāju grupu un slavēšanu.

Instrumentālās sadaļas noslēgumā visi klātesošie laidās dejā pa baznīcas telpu, izdejojot ebreju garīgajā tradīcijā ieturētu horeogrāfiju.

Bērniem tika piedāvātas orientēšanās aktivitātes un radošās darbnīcas. Īstenojās skrējiens pa Madonu maršrutā, kas atgādina Latvijas kontūru. Skrēja gan pieaugušie, gan bērni, istā svētceļnieku tradīcijā pa ceļam dziedot slavēšanas dziesmas.

Baznīcu nakts bija draudzes svētki, kuros tika ielūgti arī tie, kas ikdienā nedzīvo kopsolī ar Baznīcu. Šis bija brīdis, kad draudze kā viesmīlīga saimniece uzņēma draugus, ar ko ikdienā tiek savās pa-

saulīgajās gaitās. Draudze arī pati varēja satikties ārpus liturģijas – sadziedāt, spēlēt, sadancot un pasportot – ar garīgu un patriotisku saturu, kas piepilda sirdi un dod kopā būšanas prieku.

Jēkabs Sināts:

– Man ļoti patika kora un ukuleļu grupas uzstāšanās, un priecājos, ka tajā piedalījās arī māsa. Protams, patika sadraudzība baznīcas dārzā pēc slavēšanas. Bet visvairāk mani uzrunāja un fascinēja brīdis, kad jau taisījās uz mājām un iegāju baznīcā. Tobrīd tikko bija beigusies adorācija un tika slavēts Visvētākais Sakraments. Šī viena dziesma *a capella* izpildījumā, kas tika dzie-

dāta, bija tik ļoti skaista un mierpilna, un deva man daudz prieka. Kopumā viss pasākums bija interesants, notika daudz dažādu aktivitāšu. Ceru, ka piedalīšos arī nākamajā Baznīcu naktī.

Vita Bartuševiča: – Uzrunāja dzīvīgums, kuru šis notikums ienesa ierastajā ikdienā. Parasti baznīcā ejam ar bijību un klusumu, bet Baznīcu nakts pasākumi izraisīja prieka pilnu rosību. Kā mazi bērni rāda vecākiem apgūtās prasmes, tā arī mēs godinājam Radītāju ar lūgšanām, dziesmām, dejām, skrējienu, bērnu aktivitātēm, fotoizstādi, slavēšanu un mielastu. Viss savijās skaistā, priecīgā vakara norisē mūsu baznīcā, kurā bijām viesmīlīgi, izrādot dzīves ar Dievu skaistumu arī citiem.

Agra Veckalniņa foto

SANTAS JAUJENIECES DARBU SKATE

Mūsu draudzes telpās Valdemāra bulvārī 18 šobrīd skatāma **Santas Jaujenieces** (attēlā) darbu ekspozīcija. Izstādē izliktas vairākas fotogrāfijas un autores gleznotie eļļas darbi.

– Skolā zīmēšanas stundas man nepatika, – stāsta Santa. – Nepratu skaisti un precīzi uzzīmēt. Mana lielā mīlestība pret mākslu aizsākās žurnālistikas studijās Rīgā, kad apguvu fotogrāfiju un dokumentālo kino. Sāku apjaust, ka māksla nav tikai precīzi pārzīmēts ābols vai galds. Tas ir kas vairāk! Sāku aizrauties ar attēlu, simbolu

meklēšanu savām emocijām, jūtām un domām. Arvien vairāk apmeklēju mākslas izstādes, kas mani aizrāva. Pēc studijām bieži ceļoju, šais ceļojumos bija iespēja apmeklēt lielākos pasaules muzejus – Luvru un Pompidū (Parizē), Tate (Londonā), mazās mākslas galerijas Ņujorkā. Izstādēs guvu lielus pārdzīvojumus un, šķiet, Svētā Gara pieskārienus. Vairāk izpratu sevi un pasauli.

Kad atgriezos dzimtajā pilsētā Madonā, mans darbs bija daļēji saistīts ar fotogrāfiju. Vēlējos apgūt to vairāk – ar vietējiem fotogrāfiem nodibinājām biedrību „Foto Madona”. Rīkojām plenērus un aicinājām

profesionālus fotogrāfus, lai mācītos no viņiem. Vislielāko ietekmi atstāja fotogrāfs Valts Kleins, kas stāstīja par to, cik svarīga ir ideja jebkurā attēlā. Arī man ideja ir svarīgāka par estētisko baudījumu. Varbūt tāpēc modernā un laikmetīgā māksla mani aizrauj daudz vairāk?!

Sava ģimenes aicinājumu un mākslu noliku dziļākā plauktā, bet Dievs mani mil, Viņš deva jaunu iespēju manām un mākslas attiecībām. Jāņa Simsona Madonas mākslas skolas direktore Kristīne Šulce pirms diviem

gadiem piedāvāja gleznošanas studijas piedāvājumiem. Pirmo reizi uzdrošinājos pietuvoties savai Milai tik tuvu – mācīties zīmēt, sajaukt krāsas, triept un gleznot. Nācās pārkāpt vairākiem aizspriedumiem par mākslu, piemēram, ka visu vajag zīmēt tikai ar vienu līniju vai ka ēnas ir tikai fonā. Māksla ir arī filozofiska – gaismas un ēnas attiecības ir svarīgas gleznā un dzīvē, ne visu var iegūt, novelkot vienu līniju – dažkārt tā jāvelk divdesmit reizes, lai atrastu isto. Krāsas dažkārt pašas pasaka priekšā, kāda būs glezna vai dzīve utt. Tā es turpinu mazliet gleznot un filozofēt!

Priekā! – Santa

JĀŅU SVINĪBAS RŪDOLFA BLAUMAŅA MUZEJĀ „BRAKI”

Turpinot draudzes tradīciju sagaidīt Jāņu dienu kopā, aicinām visus uz Ērgļiem, kur 23. jūnijā iecerēta arhibīskapa Zbigņeva vizitācija, bet vakarā tiksimies ar ērgļniešiem ģimēniskā un tautiskā noskaņā.

Pulksten 18 „Brakos” plānota vainagu pišana, izrotāšana. Plkst. 19 – Vesperes Jāņa Kristītāja godam. Pēc tam vakariņas, spēles,

radošas aktivitātes. Plkst. 21 dosimies uz Jāņkalniņu iekurināt lielo ugunsroku, kur būs dziesmas, dejas, rotaļas. Vēlāk ir iecere doties pārgājienu ap Pulgošņa ezeru, pelde un uguns plostiņu laišana ūdenī.

Vēlams ierasties tautiskā apģērbā, līdzi ņemot groziņus ar cienastu.

Aivars Zariņš

BĒRNI SAŅEM PIRMO SVĒTO KOMŪNIJU

„Ja kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi.” (Jn 6, 51-52)

27. maija rīts bija silts un saules pielietis. Gaisma, šķiet, lauzās visās telpās, arī Madonas katoļu baznīcā, pie kuras pulcējās Svētdienas skolas bērni, lai saņemtu Pirmo Svēto Komūniju.

Kopš rudens 14 bērni soli pa solim tuvojās šim notikumam, apgūstot katēzi Gandarišanas un Euharīstijas sakramenta pieņemšanai. Svētdienas skolu beidza un eksāmenus nokārtoja visi: **Agate Liepiņa, Andželika Apšukapše, Dāvids Dzenis, Dženifera Rakūne, Emīlija Jaujeniece, Kristīne Krista Blaua, Marika Marta Blaua, Sonora Saulīte, Kristiāns Sekste, Lāsma Bleidele, Melānija Kostinkēviča, Rebeka Juhnoviča, Renārs Lazdups un Roberts O'Salivans.** Svētdienas skolu vadīja Antra Ulģe, Santa Jaujeniece un Agnese Liepiņa. Lai bērni un skolotājas nepagurtu, šai laikā ik dienas lūdzās kāds „sargeņģelis” no draudzes. Tagad

droši var apgalvot, ka lūgšanas bija ļoti svarīgas – par to liecina gan tas, ka bērni tikai retu reizi netika uz nodarbībām, gan savstarpējā draudzība un tas, ka gandrīz visi (12) pieņēma Gandarišanas un Euharīstijas sakramentu. Divi bērni gatavojās Kristību sakramentam, Renārs to saņēma 17. jūnijā, Andželika turpina mācības.

20. jūnijā „sargeņģeļiem” un senioriem notika kopīga tikšanās baznīcas dārzā, bērni da-

lijās izjūtās par Pirmo Svēto Komūniju, bet seniori un “sargeņģeļi” – stāstos, kā satikušies ar Dzīvo Dievu. Mēs, skolotājas, esam sagatavojušas un iedevušas tikai audeklu, uz kura bērniem kopā ar Jēzu būs „jāzīmē” sava dzīve. Personīgas attiecības ar Dievu veidos īsto dzīves gleznu, kurā šobrīd ielikts sākumpunkts jeb Pirmā Svētā Komūnija. Ļoti nozīmīga loma šai ceļā ir bērnu vecākiem, kas ir pirmais piemērs, kā skaisti veidot un izdzīvot attiecības ar Dievu.

Santa Jaujeniece

SVĒTDIENAS SKOLAS BĒRNU ATSAUKSMES

Emīlija: – Esmu ļoti laimīga par šo notikumu. Manī bija tāds prieks, miers un laime. Es jutu, sapratu šo sirds kustību – vienkārši nespēju izteikt to vārdos!

Rebeka: – Biju laimīga, ka varēju iet pēc Komūnijas. Paldies, skolotājām Santai un Antrai, kas palīdzēja sagatavoties.

Agate: – Es visvairāk atceros brīdi, kad ēdu Hostiju. Man sajūtas bija lieliskas.

Marika: – Biju ļoti priecīga, kad saņē-

mu Pirmo Komūniju. Man likās, ka esmu vislaimīgākais cilvēks pasaulē. Tagad šķiet, ka Jēzus visu laiku ir ar mani.

Kristīne: – Man ļoti patika Pirmā Svētā Komūnija. No sākuma ļoti baidījos, bet pēc Komūnijas jutos brīvāka un smaidīgāka.

Kristiāns: – Pēc 1. Svētās Komūnijas saņemšanas jutos kā pacēlies spārnos. Jūtu arī Dieva saucienu piekalpot par ministrantu. Pamēģināšu!

SVĒTCEĻOJUMS „MADONA–AGLONA 2018”

Uz Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesis uzņemšanas svētkiem 15. augustā Aglonā var svētceļot dažādos veidos. Visvienkāršākais ir ar automašīnu vai autobusu, bet var arī kājām. Svētceļojumā uz Aglonu mūsu draudze priestera Pāvila vadībā šogad izies pirmdien, 6. augustā. Ir izstrādāts maršruts, sarunātas naktsmājas, pieieties aicinām pie Vitas Baruševičas (tālrunis 29333292).

Svētceļojuma maršruts

- 6. augusts** Madona–Saikava (18 km)
- 7. augusts** Saikava–Barkava (17 km)
- 8. augusts** Barkava–„Bāka” (28 km)
- 9. augusts** „Bāka”–Rikava (25 km)
- 10. augusts** Rikava–Vecružina (25 km)
- 11. augusts** Klusuma diena Vecružinā
- 12. augusts** Vecružina–Feimaņi (25 km)
- 13. augusts** Feimaņi–Aglona (20 km)

Aglonā apmetisimies jau ierastā vietā pie Janīnas kundzes, kur nakšņošana notiks telts. Visās iepriekšējās dienās naktsmitnes sarunātas skolās, kultūras namos. Svētceļojums jau no seniem laikiem simbolizē cilvēka dziļākos Dieva meklējumus un ilgas pēc atjaunotas dzīves. Kā raksturo priesteris Ilmārs Tolstovs, svētceļojums ir īpašs gandarījuma veids, kur, panesot ceļa grūtības un uz laiku aizmirstot ikdienu, tiek dzīvota intensīva lūgšanu un pārdomu garīgā dzīve. Tas ir dažādu pārdzīvojumu un piedzīvojumu pilns laiks, kurā cilvēks atklāj sevi no jauna, atrod atbildes uz daudziem jautājumiem un atklāj savas turpmākās dzīves aicinājumu. Svētceļojums, kas iesākas šajā dzīvē, simbolizē mūsu ikviena svētceļojumu uz debesu Tēva mājām mūžībā.

Inese Elsiņa

ROŽUKROŅA GĀJIENS PA MADONAS IELĀM

Maijs ir īpašs mēnesis. Tas ir ziedoņa laiks, kad visapkārt plaukst un zied. Šai mēnesī īpaši godinām Jēzus māti – Vissvētāko Jaunavu Mariju. Viena no skaistākajām godināšanas formām ir Rožukroņa lūgšana.

23. maijā draudzes Rožukroņa lūgšana ritēja nedaudz savādāk kā ierasts. Prāvesta Pāvila vadībā devāmies pa ielām, ejot pa apvedceļu virzienā uz Jaunlazdonu un draudzes māju. Lūdzāmies par Latviju. Bija brīnišķīgs laiks, varējām izbaudīt ziedošos dārzus un sajūst to jaukās smaržas. Lūdzāmies vienu Rožukroņa daļu un izdziedājām litāniju Vissvētākās Jaunavas Marijas godam.

30. maijā Rožukroņa gājienā lūdzēju pulciņš bija prāvāks – mums pievieno-

jās trīs bērni. Būtu brīnišķīgi gājienam, kas, cerams, turpināsies arī citās trešdienās, papildināt ar draudzes viru balsīm. Šoreiz devāmies pa citu maršrutu – no baznīcas gar halli un Priežu aptieku. Piestājām adorācijas kapelā, godinot Vissvētāko sakramentu. Bija aicinājums doties uz baznīcu un brīdi pavadīt adorācijā tur.

27. maija Svētajā Misē sirdī iekrita prāvesta Pāvila teiktais, ka varam padomāt par saviem sirds dārzeņiem. To iztēlojos tā, ka katra lūgšana manā sirds dārzā izplaucē smaržīgu rozes ziedu. Gribētos novēlēt gan sev, gan citiem – lai mūsu sirds dārzos būtu daudz, daudz rožu un nepietiktu vietas negāciju usnēm.

Ineta Resne

VISTICAMĀK PAR TO BŪS KAUNS

Kādu rītu, skrienot savās gaitās, atkal skatīju acij tik ierastu ainu – rindu, kas stiepās lejup pa Raiņa ielu, pie Lūgšanu kapelas. Ļaudis stāvēja kā ik dienu, gaidīdami savu kārtu uz tikšanos ar Jēzu, reizēm aizrādīdami kādam par pārāk ilgu uzturēšanos pie Kunga, jo visiem gribējās Viņu apmeklēt, lai pateiktos, slavētu, saņemtu svētību, izteiktu lūgumus. Vai izbrīnījāties? Pasmaidījāt? Bet pasapņot taču drikst, vai ne?! It sevišķi, ja realitāte tik ļoti atšķiras no šī sapņa. Man gadījies cilvēkiem – ticīgajai Dieva tautai – piedāvāt dežūras laiku kapelā, un esmu bijusi spiesta izdarīt secinājumu, ka mūsu draudzi apmeklē ārkārtīgi nostrādīnāti pensionāri, kas pat uz stundu nespēj atrauties no saviem darbiem. Tāpat ne-parasti vientuļas jaunās māmiņas, kurām atvases pa dienu gan atrodas bērnudārzā, bet tieši tajā stundā, kas tiek piedāvāta adorācijai, viņas un tikai viņas ir neatliekami vajadzīgas saviem mazajiem. (Te, protams, nav runa par zīdaiņu mātēm.) Varu tikai apbrīnot, cik izdomas bagāts kļūst cilvēks, kad viņam piedāvā veikt pienākumu, kuru īsti negribas uzņemties. Seko aizbildinājumi: „Mannn...ēēē... esss... ēēē...”, lai visbeidzot izdvestu: „Nevaru, šai

laikā man jāravē dārzs, jāizņem bērns no bērnudārza, jādejo balets, jāstāda pienešes...” Sarakstu varētu turpināt.

Šādos brīžos pārņem gan dusmas (grēkoju!), gan izbrīns. Tu, kas katru svētdienu esi baznīcā, svini Svēto Misi, ej pie Euharistijas, šķiet, svēti tici Dievam, uz aicinājumu pavadīt ar Viņu kopā stundu, atbildi ar „nē”. Ne jau man vai kādam citam, kas tevi uzrunā, tu saki to „nē”, bet Jēzum. Un te nu gribas pajautāt – kam tad mēs ticam? Vai vispār ticam, ka Jēzus ir klātesošs Hostijā? Ja „jā”, kā tas var būt, ka no Viņa vairāmiem? Kā var būt, ka katram draudzes loceklim nav savas dežūras stundas Lūgšanu kapelā? Tikai stundas! Kā tas var būt, ka mums – ticīgajiem – negribas būt stundu kopā ar Dzīvo Dievu? Vai varbūt vārds – ticīgie – ir jāliek pēdējās? Bez šaubām mums katram ir laicīgās dzīves pienākumi un rūpes, bet vai tiešām visas nedēļas garumā nav iespējams atrast brīvu mirkli? Izdalot nepieciešamo dežūru laiku ar draudzes locekļu skaitu, nekas daudz vairāk par stundu, ko pavadīt ar Jēzu, katram nesanāks. Ar Viņu, kurš sevi nevienam neuzspiež, bet kurš redz un dzird visas mūsu sirds domas, ar kuru mēs tiksimies mūžībā, kur, visticamāk, būs ļoti kauns par šo kādreiz teikto „NĒ”.

Ilze Kloppe

KOPĪGS BRAUCIENS UZ KONCERTU

12. jūnijā draudzes grupa 15 cilvēku sastāvā devās uz Rīgas Domu, kur noklausījās garīgās mūzikas koncertu „Mātes Terēzes lūgšana”.

Latvijas Radio koris un kamerorķestris „Sinfonietta Rīga” diriģenta Sigvarda Kļavas vadībā atskaņoja Riharda Dubras priekšlieto partitūru „Klusums, mīlestība un gaisma”, Ērika Ešenvalda „Piliens okeānā”, Arvo Perta „Siluana dziesma”, Latgales

lūgšanu caurausto Andreja Selicka „Litānija Mātei Terēzei”, Pētera Vaska „Lūgšanu” un kompozīciju „Klusuma auglis”.

Pēc koncerta daudzi liecināja, ka mūzika ļāva pieskarties un uz brīdi pabūt debesīs. Mūziķu nestais garīgums skanīgā atvilni atmirdzēja atceļā, kad viss autobuss līdz pat Madonai pielīdēja slavēšanas dziesmām.

Inese Elsiņa

PIEDALĪSIMIES SIMTGADES SVĒTCEĻOJUMĀ!

Svētā Gara vadīti, ar mazdēlu Jēkabu 18. maijā pievienojāmies svētceļnieku grupai, kas no Aglonas uzsāka simtgades svētceļojumu „100 dienas lūgšanā par Latviju”.

Jau tad, kas parādījās informācija, ka tiek plānots šāds svētceļojums, zināju, ka tajā jāiet, un man bija svarīgi tam pievienoties tieši savā dzimtajā pusē.

Todien no Kārsavas svētceļojām 18 cilvēki, tā bija svētceļojuma

trīspadsmitā diena. Pēc Svētās Mises Kārsavas baznīcā gājienu uzsākām ar Latvijas himnu. Ļoti emocionāli un pacilājoši.

Dievs, svēti Latviju un cilvēkus, kas tajā dzīvo, ciemojas vai grib dzīvot! Lai visi te var justies kā mājās!

Sekoja slavēšana un pateicība Dievam par mums, mūsu Latviju un visu, kas tajā. Nenogurdināmi dziedātāji pat bez instrumentu pavadījuma un stiprinātājiem pieskandināja visu apkārtni.

Latvija, atdzimsti, mosties Dieva patiesībai, mēs Tevi ļoti, ļoti mīlam!

Neatņemama svētceļojuma daļa, protams, ir Rožukronis, kas tiek lūgts un izdziedāts nodomā par Latviju.

Svētā Dieva māte, aizlūdz par Latviju, Tu esi mūsu zemes Karaliene!

Kad grupas vadītājs juta – svētceļotājiem nepieciešama atpūta, tika lūkota vieta, kur baudīt daudzveidīgo Latvijas dabu. Laika apstākļi visas trīs dienas, ka-

mēr gājām, bija fantastiski – ar svelmainu sauli, vēju, kas piepūta Dievmātes karogu kā buru, un spirdzinošu pērķona lietu, kas deva veldzi un svaigumu dabai.

Svētceļnieku grupā divas sievietes kalpo kā pavāres. Kad pārņem izsalkums, grupai tiek atvestas garšīgas pusdienas.

Pēcpusdienā todien lūdzāmies Žēlsirdības kronīti.

S v ē t a i s Dievs, svētais varenais Dievs, svētais mūži-

gais Dievs, apžēlojies par mums un par mūsu Latviju!

Turpmākajā ceļā lasījām un pārdomājām Dieva vārdu – Svēto Rakstu fragmentu.

Dievs, dari tā, lai mēs katru brīdī savā sirdī nestu Tavu vārdu!

Gājām lēnā tempā, jo svētceļojumā piedalās sievietes ar kustību traucējumiem, kas ceļā devušās invalidu ratos. Domāju, ka Dievs gaviļēja, cik vienota bija grupa, šīs sievietes ne mirkli netika atstātas novārtā bez palīdzības (kalpošanas iespējas te ir ļoti izteiktas).

Fantastiska bija Baltinavas un Viļakas novadu pašvaldību un cilvēku viesmīlība un dāsnums. Sagaidīja uz ceļa, pacienāja, kādu gabaliņu pagāja līdzī – viņiem tas bija svarīgi kaut mirkli būt simtgades svētceļojuma dalībniekiem un piederēt Dieva saimei, kas lūdzas par Latviju.

Baltinavas teātris „Palādas”, lai iepriecinātu svētceļotājus un tiem pateiktos,

vakarpusē spēlēja lugu „Ontans i Anne”. Latgaļu humors ir tiešs un lipīgs, un smieklu deva bija pamatīga.

Katru vakaru vietā, kur ir naktsmītnes, svētceļotāji veic evaņģelizācijas darbu, stāstot par Dievu un dodot liecības. Un šis liecība ir ļoti uzrunājošas!

Rekavā pārsteidza vietējais pansionāts, kura iemītnieki ir pateicīgi Dievam, ka nonākuši vietā, kur par viņiem rūpējas ar patiesu mīlestību un sirsniību.

Naktī no sestdienas uz svētdienu svētceļnieku grupiņa adorēja Šķilbēnu draudzes baznīcā. Kaut noguruši, vēlme pabūt divatā ar dzīvo Jēzu bija lielāka par visiem kārdinājumiem.

Svētdienas ritā kopā ar Šķilbēnu un Baltinavas draudžu prāvestu Staņislavu Prikuli un vietējo draudzi svinējām Svēto Misi. Baznīcā bija visas paaudzes – no sirmgalvja līdz zidainītim. Patikami, ka te pulcējas ģimenes un bērni jau no mazotnes zina ceļu uz Dievnamu. Žēl tikai, ka daudzi vietējie nebija ieklausījušies, ka notiek simtgades svētceļojums. Viņi labprāt mums būtu devušies līdzī garākā posmā, ne tikai pavadītu kādu gabaliņu. Teikt laba vēlējums svētceļniekiem likās pats par sevi saprotams viesmīlības, apbrīnas un cieņas izrādīšanas žests. Ar dziļu savīļņojumu sākām trešās dienas ceļojumu uz Viļaku.

Medņevieši pusdienlaikā visus sagai-

dija pie pagastmājas ar lielu putras katlu. Grūbu putra bija ļoti garšīga. Pat astoņgadīgais Jēkabs ātri vien notiesāja divas porcijas. Vietējie vēlējās aprunāties ar svētceļniekiem, interesējās, no kurienes katrs nāk, vai nav grūti.

Dziedot un slavējot, kopā ar medņeviešiem noslēdzām ceļojuma trešo dienu. Bijām nokļuvuši līdz Viļakas katoļu baznīcai.

Svētceļotāju pamatgrupas dalībnieki (tie, kas nolēmuši iet visas 100 dienas) nāk no dažādām Latvijas vietām – Jelgavas, Jēkabpils, Daugavpils, Dagdas, Gulbenes. Svētceļojuma vadītājs ir priesteris, Arnis Moziļevskis no Bebreņes.

Tas ir liels un svēts darbs, ko viņi dara Latvijas labā. Savas ērtības, laiku un darbu šie cilvēki upurē, lai veiktu evaņģelizāciju un rādītu dzīvo Jēzu visai Latvijai. Atbalstīsim viņus ar labām domām un lūgšanām!

Esmu bezgala priecīga, ka nenobijos un pievienojos svētceļojumam, jo iemeslu, lai neietu, pēdējā brīdī saradās ļoti daudz. Vēl jo vairāk priecājos, ka līdzī piekrita doties mazdēls. Tas bija viņa pirmais svētceļojums, un izskatās, ka Svētais Gars ir piepildījis viņa sirdi un ielicis ilgas atkal pievienoties svētceļotāju saimei.

Katrs tiek aicināts pievienoties svētceļotājiem kaut dienu, lai redzētu, kā darbojas Svētais Gars mūsos, ja ļaujamiem tā vadībai!

Anita Cibule

JAUNS MŪZIKAS INSTRUMENTS UN SOLI

Mūsu draudzei iegādāts jauns mūzikas instruments – digitālās ērģeles, kas kalpos kora un ļoti plašām draudzes muzikālām vajadzībām. Tāpat baznīcas priekšā uzstādīti jauni soli (autors – Imants Spridzāns). Daļu no sava darba un samaksas meistar upurējis kā ziedojumu draudzei. Lai Dievs atalgo, svēti viņu pašu un ģimēni!

Redakcija

LABAIS GANS BĒRNU ZĪMĒJUMOS

Kas ir Labais Gans? Kāds Viņš izskatās un ko dara? Kur Labais Gans ved savas avis? – šādus jautājumus uzdevām draudzes bērniem Labā Gana svētdienā un aicinājām pārdomas uzzimēt un piedalīties konkursā.

Kristu kā Labo Ganu Baznīca piemin kopš 1963. gada, kad pāvests Pāvils VI iedibināja tradīciju šai dienā īpaši lūgties par priesteriem un aicinājumu uz priesterību, kā arī pieminēt Kristu kā Labo Ganu: „ES ESMU labais gans, un es pazīstu savas avis, un avis pazīst mani” (Jņ 10,14). Avs, kura pazīst savu Ganu, tam labprātīgi seko. Cilvēks, kas iepazīs Dieva mīlestību, vēlas palikt Viņam uzticīgs: „Mācītāj, es sekošu Tev, kurp vien Tu iesi.” (Mt 8, 19)

Šogad Svētdienas skolā īpašu uzmanību pievēršam tam, lai bērni iepazītu Kristu kā Labo Ganu un no sirds izvēlētos sekot Viņam.

Zīmēšanas konkursā piedalījās pieci bērni. Varētu šķist, ka dalībnieku skaits varēja būt lielāks, bet tas bija skolas noslēguma laiks ar daudziem pienākumiem un nelielu nogurumu. Darbus vērtēja Madonas draudzes prāvests Pāvils Kamola,

Jāņa Simsona Madonas mākslas skolas direktore Kristīne Šulce un skolotāja Danute Vēze.

Konkursā pārliecinošu 1. vietu ieguva Erlina Marianna O' Salivana, kura jau ieguvusi godalgotas vietas Madonas mākslas skolas ietvaros. Visi žūrijas pārstāvji priecājās par Erlinas krāsu izjūtu un Kristus attēlojumu. Zīmējums bija ļoti smalki un rūpīgi veidots. 2. vietu ieguva Anna Marija Solovjeva (5 gadi), kuru Kristīne Šulce nodēvēja par „jauno Māri Subaču”, jo Annas darbs sasaucās ar mākslinieka Subača zīmējumiem – tie ir grafiski, vienkārši un ar spēcīgu ideju. 3. vietu ieguva Jēkabs Liepiņš, par kura darbu priecājās priesteris Pāvils – zīmējumā iekļauti tik spēcīgi simboli (žogs, ļaunie gari, jēri), ka to varētu izmantot kādā no katehēzēm par Labo Ganu. Atzinības rakstus ieguva Agate Liepiņa un Kristiāns Sekste. Darbus šobrīd var apskatīt baznīcā uz Svētdienas skolas ziņojumu dēļa. Balvas bērni saņēma Evijas Šubes darinātās rotaļlietas. Pateicamies Evijai un bērniem par domu atklāšanu!

Santa Jaujeniece

NO BĒRNU MUTES ☺

Anna: gatavojas Svētdienas skolas iekšai par baušļiem. Vecāki viņu pārbauda. Mamma: „Nosauc, lūdzu, pirmo baušli!”

Anna: „Es esmu Kungs, tavš Dievs, tev nebūs citus dievus turēt līdzās man.”

Mamma: „Ļoti labi! Un kāds ir ceturtais baušlis?”

Anna: „Tev būs turēt līdzās mammu un tēti!”

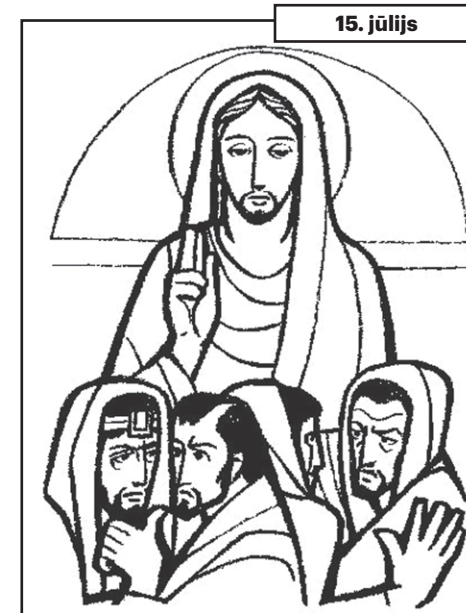
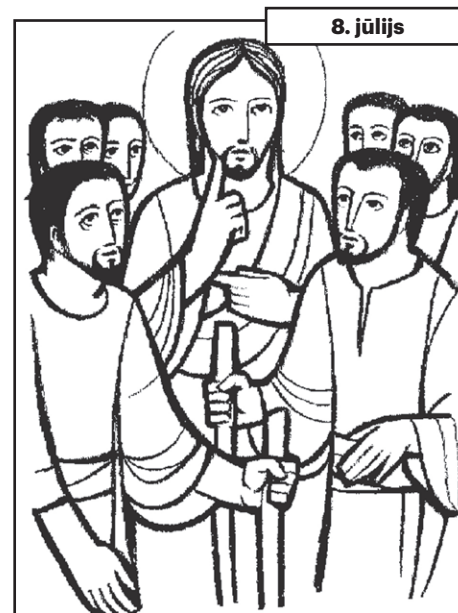
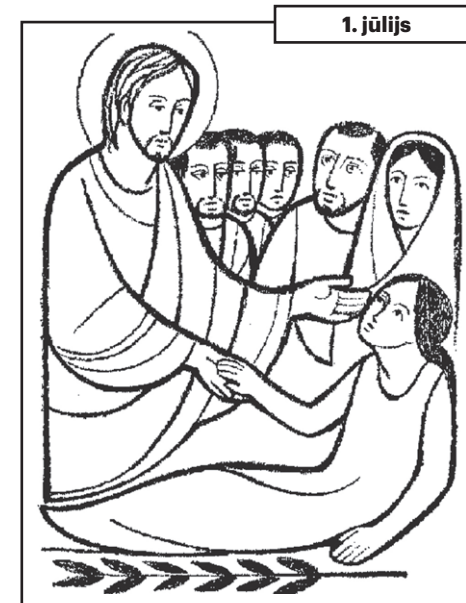
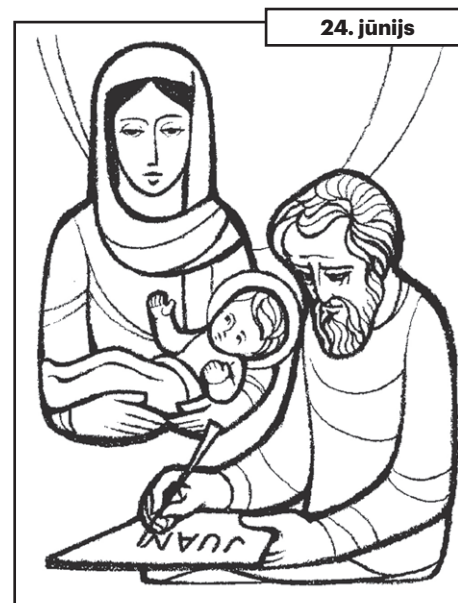
Jānis skaļi sauc no virtuves: „Vai kāds iedos padzerties?”

Mamma mudina: „Jānī, tev viens vārdiņš aizmirsās...”

Jānis (pārliecinoši): „Man!”

Svētdienas Evaņģēlijs

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13,
Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450,
SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: pskcamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Raiņa iela 5
Atvērta visu diennakti
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 7.15
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 8
Svētdien – plkst. 11 un 18

Pāvests Francisks Latvijā

24. septembrī kopā ar pāvestu Francisku
Sv. Mise Aglonā. Reģistrējies no 8. jūlija:
www.pavestsLatvija2018.lv

Draudzes aktivitātes

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša otrā otrdiena
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Kalpošana pansionātā

Vieta: Mārcienas pansionāts
Kontakti: Antoņina Žurovska (t. 26367291)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Senioru brokastis

Laiks: katra mēneša trešā trešdiena
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Jēkabs Sināts (t. 22848280)

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19.15
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aija Mālniece (t. 26253927)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820),
Aija Mālniece (t. 26253927), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Annas Marijas Solovjevas (5 gadi)
zīmējums.

Lappušu nosaukumos – citāti no Litānijas.

Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Latgales druka”.

Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.